

PĂPUȘILE

Cristina Nemerovschi

HERG BENET
PUBLISHERS

CUPRINS

Prolog	7
Partea Întâi: Iubirea	19
Partea a doua: Moartea	219
Epilog	359

PROLOG

*I've been living so long with my pictures of you
That I almost believe that the pictures are
All I can feel*

(The Cure – Pictures of You)

La ce mai e bună iubirea, dacă ea nu poate salva pe nimeni de la moarte?

Pe când aveam trei sau patru ani, mama pictase o serie de tablouri în care apăreau repetitiv două siluete: un bărbat și o femeie – bărbatul îmbrăcat în alb, blond, zâmbitor, strălucind în soare; în partea opusă, femeia, în negru din creștet până-n tălpi, cu o glugă pe cap, care îți cam dădea fiori, cu ochii scăpărând a ură și furie. Între cele două apariții se dădea o luptă în care erau puse toate forțele.

Și bărbatul câștiga, în cele din urmă.

Albul.

Lumina.

Am întrebat-o când am mai crescut despre ce era vorba, și ea mi-a spus: Dora, despre iubire și moarte. Sunt singurele chestii care merită pictate, mai adăugase Eva. Singurele pe care merită să le simți și despre care să vorbești.

Da, în cărți, în tablouri, în piese de teatru, în filme, în balade rock apar de multe ori așa cum le văzuse și mama: iubirea și moartea, speranța și sfâșierea, lumina împotriva întunericului, totul în luptă cu nimicul.

Și, în multe din ele, iubirea câștigă în fața morții.

Dar e doar o speranță, un scârbos și mincinos wishful thinking. Cu totul și cu totul greșit, fals.

Cel puțin, la noi nu a fost așa.

Și crești cu ideea greșită că iubirea poate apăra ființele și obiectele pe care le adori, că le poate îmbrăca într-o piele nouă, impenetrabilă, invincibilă, perfectă, prin care nimic rău nu poate trece. De fiecare dată când le privești, în mintea ta nu poate încăpea gândul că până și lor li s-ar putea întâmpla ceva atât de rău cum ar fi să dispară pentru totdeauna din lumea în care ești tu. Pentru că le iubești. Și, când ești un pic mai mare, apoi, îți spui că doar asta poate fi rostul iubirii, să-i salveze pe cei pe care-i iubești de la moarte, de la dispariție, de la nimicul înfiorător pe care mintea ta de om îndrăgostit cu tot ce are nu-l

poate concepe.

Până într-o zi, când adevărul te lovește brutal în piept și-ți oprește respirația: nu, și oamenii pe care-i iubești pot muri, orice ai face tu. Și, când e să devină și ei nimic, iubirea ta nu poate face niciun căcat pentru ei. E neputincioasă, nulă; iubirea nu le oferă un bilet care să-i țină aici, cu tine.

De ce mai iubim, dacă nu putem salva acea ființă care ne face să respirăm, care ne inventează un sens, care e toată fericirea noastră? De ce până și o iubire imensă, irepetabilă, incomparabilă, se pleacă în fața morții ca un câine speriat? Se așază pe picioarele din spate și schelălăie trist. De ce nu poate sta acolo, cu toate patru picioarele bine înfipite în pământ, și să refuze să cedeze chiar și un milimetru, să nu facă înapoi nici măcar un pas, nici o jumătate de pas? De ce să mai iubim, dacă timpul nostru împreună este finit, marcat de la început cu o dată de expirare?

Și dacă nu îi poate salva de la moarte, cu ce îi ajută dragostea noastră? La ce le folosește? Le oferă clipe mai intense? Dar asta e doar prezentul, cât înseamnă el? Prezentul e atât de fragil, încât, într-un fel, el nici nu există. E doar o clipă, suspendată între trecut și viitor. În plus, iubirea nu înseamnă doar acel moment intens, plin, complet, ci înseamnă și griji, suferință, îndoială. Tot ceea ce primește o ființă iubită plătește înapoi cu durere. Cu neliniște. Nimic nu e gratis. Iubirea, orice ar spune poveștile romantice și

naive, nu le poate ține aici, cu noi, pentru totdeauna, nici măcar până simțim că ne-am umplut de ele, că am luat din esența lor tot ce aveam nevoie pentru a merge mai departe. Atunci, ce mai poate însemna o iubire, dacă ea se poate sparge în orice clipă în mii de cioburi, ca o cană pe care o scapi din mână pe gresia rece și dură?

Poate că, până la urmă, iubirea e doar un accesoriu. Poate că ne folosește doar nouă, celor care iubim, să ne împodobim cu sentimentele noastre, cu suferința, cu extazul, dar pentru ei chiar nu înseamnă nimic.

Cu ce s-a schimbat viața Lunei pentru că am iubit-o eu?

Și, mai rău de atât: dacă n-aș fi intrat eu în viața Lunei într-o noapte de primăvară, ea ar mai fi fost acum aici?

Fără să mă fi cunoscut pe mine, lumea ar mai avea-o încă pe Luna, s-ar mai învărti încă în jurul zeiței mele cu părul roșu ca focul într-un amurg de iarnă?

Când răspunsul la întrebarea asta este DA, îmi vine să mă urc pe cel mai înalt bloc din București, să-mi smulg pletele blonde și să urlu la lună până leșin.

De trei săptămâni jumate, întrebările astea îmiucid, încet, creierul. Îl frig, îl întorc pe toate părțile, așa cum întorci o bucată de carne pe grătar. Și simt

cum întrebările astea mă fărâmițează, tot încet. Migălos, tenace, fără să dea greș. Dora aia care a fost iubita Lunei s-a pierdut pentru totdeauna. În durere, furie, tristețe, neputință. Îmi pierd mintea, pierd ușor tot ce am fost eu și tot ce a iubit ea. Dar aproape că nici nu-mi mai pasă.

Nu mai am pentru cine să fiu Dora.

Nu e nimic că mă desfac în bucăți și mă împrăștiu în aer, în apă, în oameni. E ok.

Oricum, nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Niciodată.

M-a luat pe neașteptate. Totul. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea cândva să o pierd așa, și mai ales definitiv. Coșmarurile în care Luna nu mai era cu mine veneau dintr-o cu totul altă direcție – erau strânse acolo temerile mele că ea m-ar putea părăsi pentru altcineva, că ar putea să nu mă mai iubească la fel, că și-ar dori să plece pe neașteptate din România, că s-ar trezi într-o dimineață și și-ar da seama că nu mai vrea să aibă o relație cu o femeie, că dragostea noastră e prea sofisticată și e prea obositor să lupți pentru ea... Niciodată, niciodată, în coșmarurile mele nu se insinuase posibilitatea ca iubirea mea cu părul roșu să dispară de tot din lumea noastră.

Mi-au trebuit trei săptămâni până să reușesc să înțeleg că a fost adevărat, că Luna, Luna mea...

Și în astea trei săptămâni și jumătate, atât am reușit să fac: să înțeleg. Să-mi derulez de sute de ori în minte momentul ăla care a spart lumea mea într-o infinitate de fărâmițe, pe care nu le voi putea aduna niciodată, și, de fapt, nici n-aș avea de ce, acum când ea nu mai e. Să revăd totul și să pricep că a fost real. Că n-a fost o viziune a nebuniei mele.

Am înțeles, dar nu am acceptat. Asta e altceva. Cum să accept că n-o voi mai vedea niciodată, că n-o voi mai ține în brațe, că nu voi mai râde cu ea? Că n-o s-o mai găsesc niciodată în casa noastră din copac? În nicio seară, în nicio lună, nici când voi fi tristă, nici când voi avea o veste pe care s-o împart cu ea, nici când voi alerga cu o sticlă de vin roșu în mână, că ea nu va fi acolo, pe „terasă“, și nu va râde cu sunetul soarelui care răsare din mare într-o dimineață de iulie?

Sașa s-a urcat cu labelle din față pe genunchii mei și mă latră ca atunci când are chef de joacă. Pentru ea a fost mai ușor să se resemneze cu dispariția Lunei. Începuse să mă iubească și pe mine aproape la fel cum o iubea pe Luna ei, chiar dacă până și ea, un câine, remarcase cât de diferite eram noi două.

Îi pun apă rece în vasul ei gri. Lipăie fericită. E un miez blând de septembrie, încă atât de cald. Lunei i-ar fi plăcut tare mult acum la mare. Sau pe munte, cu câni de inox atânați de rucsac, cu picioarele

arse de soare în pantaloni scurți și în bocanci care ne fac bășici pe gleznă, cu părul desfăcut și încurcat de vânt, care nu se mai poate descurca pe urmă decât cu foarte mult balsam. Sau la vreun fest, cu multă bere și muzică zgomotoasă. În locuri unde să cunoaștem oameni noi și țărăniți. În paturi străine, la pensiuni pe care le vizităm pentru prima oară, sub ochii mirați ai proprietarilor care ne văd seara sărutându-ne ore în șir pe balcon, în lumina lunii. În trenuri care scârțâie din toate încheieturile și par să se rupă în două și să nu mai ajungă niciodată la destinație. În săli de teatru, de cinematografe, în parcuri, pe poduri, la mese din terase uitate, la bere, la cafea, la votcă, în magazine, la cumpărături, împingând același cărucior, încercând să pășim în același ritm, cu picioarele perfect sincronizate, sau luându-ne la întrecere până la casă. Plimbând-o pe Sașa și râzând de proștii disperați să intre cumva în vorbă cu două gagici care se țin de mână și se sărută. Sus, în copac, reparând pentru a mia oară podeaua lui Mădă. Pe motorul împrumutat de Luna de la vreun amic de-al ei cu beneficii, ținându-mă strâns de corpul ei, căruia îi cunosc fiecare fir de păr, fiecare aluniță, toate moli-ciunile, toate duritățile, toate acele mici locuri puțin aspre, pe care întindeam lapte de corp seara. Și, apoi, instantanee ale unor clipe împreună care acum nu vor mai veni niciodată. Eu, fotografiind-o pe Luna. Luna în Cișmigiu. Luna în Expirat. Luna la o bodegă

de cartier, printre bețivi. Luna la Stuf, în Vamă. Luna ținând-o în brațe pe Sașa. Luna arătându-mi devil's horns și scoțând limba. Luna îmbrăcată rock. Luna în țoale punk. Luna hippie. Luna nereușind să arate ca o pițipoancă în roz și portocaliu. Luna cu batic. Luna cu pălărie. Luna cu căciulă cu urechi mari. Luna dormind. Luna făcând duș.

Am mai fi putut face atât de multe lucruri împreună.

Ne-am mai fi putut iubi atât de mult.

Acum n-o să mai ajung niciodată să întâlnesc și să privesc în ochi iubirea noastră matură, pe urmă bătrână. Pot doar să îmi imaginez cum ar fi fost. N-o să mai pot trăi niciodată momentul în care iubirea noastră obosește puțin și devine mai calmă, mai reținută, mai liniștită, dar fără să scadă nici măcar cu un gram. N-o să știu cum e să o privesc pe Luna și să nu-i mai doresc cu disperare corpul, ci doar să fiu groaznic de fericită și mândră că este a mea. Să ne ținem de mână, să bem ceai pentru pietrele de la rinichi și să plănuim vacanțe în stațiuni cu climă caldă, care să ne facă bine la reumatism. Să zâmbesc superior și calm când Luna va flirta cu vreun puștan care ar putea să ne fie nepot, pentru că am să știu că ea este a mea pentru totdeauna, numai a mea, până la final, până dincolo de moarte. Că pe cerul nostru nu mai poate apărea de-acum vreun nor. Să ne compunem împreună scrisori în care să mărturisim tot ce am